

ETERNITATE

LARISA BĂLAN

În vechiul sat respiră Eternitatea,
Miros a om nu se mai simte,
Morții își țin încuiată poarta,
De dor se sparg geamurile prăfuite...

Vântul refuză să mai bată,
Nu mai are cui să-i fie frig,
Și-ncet se lasă-o noapte caldă
Peste visele c-ușor, ușor se sting...

Pe străzi plutesc doar gândurile uitate,
Ale celor ce mai ieri zâmbeau naiv,
Azi nu se mai aud nici șoapte
Și totul pare inutil, tardiv...

Pe geam se uită păianjeni doar,
Ce dorm acum în case noi,
E-un teatru mut, ce lasă gust amar,
Spectacol al uitării ce n-are spectatori...

Fug spre apusul urletelor sparte,
Privesc-nainte, din urmă să nu-I prind!
Se-ncruntă crucile pe case atârinate
Și coroane scârțâie veninul unui grav destin...